

МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ФУНКЦІОНУВАННЯ СОЦІАЛЬНОГО ТУРИЗМУ.

Коляда Тетяна Василівна

м. Умань

Туризм у багатьох країнах світу є пріоритетним напрямом розвитку національної економіки та культури. Державне регулювання розвитку туристичної галузі є одним з механізмів реалізації політики держави. Варто зазначити, що у багатьох країнах світу туризм перестав бути розкішшю і перетворився у загальнодоступну, необхідну соціальну потребу людей.

Доцільність загального права на туризм у широких колах громадськості обумовлюється правом на відпочинок згідно Загальної декларації прав людини та Міжнародного пакту про економічні, соціальні і культурні права. Зокрема, у Манільській декларації (1990 р.) вказується, що «соціальний туризм - це ціль, до якої суспільство повинне прагнути в інтересах менш забезпечених громадян» [2, 4].

Головною метою соціального туризму є подорожі і відпочинок та реабілітація соціально вразливих верств населення для покращення фізичних і моральних сил.

Концепція соціального туризму базується на принципах:

- 1) забезпечення відпочинком і оздоровленням кожного члена суспільства шляхом залучення в середовище туризму людей з низьким рівнем доходів;
- 2) субсидіювання туристичних поїздок для незаможних громадян;
- 3) участь державних і суспільних структур у розвитку туризму.

Основними формами соціального туризму традиційно називають наступні: молодіжний туризм, туризм для інвалідів, для літніх людей (пенсіонерів), спортивний туризм, зелений туризм та ін. [1; 102-104].

Все ж, в Україні соціальний туризм малорозвинений та малодоступний через те, що він не підтримується з боку держави. Наприклад, системою молодіжного туризму в Україні опікуються туристичні центри та центри краєзнавства учнівської молоді, в той час як в інших країнах світу успішно діє державна система дешевих студентських приміщень костелів, яка в Україні тільки формується. Розвитком спортивного туризму в Україні займається Федерація спортивного туризму України, яка має територіальні осередки в усіх областях нашої держави та ін. [4].

Окрім того, потреба у відпочинку українців не є основною із соціальних потреб. Близько 80% населення України реалізують свій відпочинок, не прибігаючи до послуг сфери туризму, в той час коли в європейських країнах все навпаки, адже у країнах досить розвинений соціальний туризм[3; 65].

Сучасні економічні і соціальні передумови, що склались в Україні, сформували суспільне замовлення на розвиток системи соціального туризму. Забезпечення доступності вимагає розробки й здійснення ряду конкретних мір, до числа яких ставляться визначення соціальної туристської політики держави, прийняття власних законодавчих і нормативних актів, створення соціальної інфраструктури, забезпечення систем і механізмів підтримки малозабезпечених верств населення, підготовка працівників системи соціального туризму, включаючи його організаторів, інформаційна робота й багато чого іншого.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Квартальнов В. Туризм социальный: история и современность: [Учеб. пособие для ИПК ту-рист.-экскурс. кадров]/ В. А. Квартальнов, В. К. Федорченко. - К.: Выща шк., 1989. - 341 с.
2. Манильская декларация по социальному воздействию туризма от 22.05.97 г. / www.unwto.org
3. Соціально-економічні проблеми управління розвитком регіонів в умовах трансформації економіки: Зб. наук. праць НАН України / Ін-т регіональних досліджень. - Львів, 2007.- С.64-72.
4. Стратегія розвитку туризму і курортів. Затверджена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 06.08.08 р. № 1088–р / www.kmu.gov.ua